

Sygn. akt VI GC 2273/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk	

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

przeciwko **zarządcy masy sanacyjnej (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 2 730,27 złotych (dwa tysiące siedemset trzydzieści złotych dwadzieścia siedem groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 2 605,14 złotych za okres od dnia 27 września 2017 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 125,13 złotych za okres od dnia 27 września 2017 roku do dnia zapłaty;

II. wyrokowi w zakresie punktu pierwszego nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 117 złotych (sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. odstępuje od obciążania pozwanego (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. kosztami procesu w pozostałym zakresie.

Sygn. akt VI GC 2273/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 września 2017 roku powód Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwoty 2 730,27 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 2 605,14

złoty za okres od dnia 27 września 2017 roku do dnia zapłaty i ustawowymi za opóźnienie liczonemu od kwoty 125,13 złotych za okres od dnia 27 września 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w ramach prowadzonych przez siebie działalności gospodarczych strony zawierały szereg umów, których przedmiotem była sprzedaż materiałów budowlanych. Pozwany nigdy nie zgłaszał jakichkolwiek zastrzeżeń co do sposobu ich wykonania przez powoda, jednakże nie dokonał płatności za faktury numer (...), zaś płatności za faktury objęte notą odsetkową numer (...) wykonane zostały z opóźnieniem, wobec czego powód naliczył pozwanemu odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych z tego tytułu na kwotę 78,01 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 listopada 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 5432/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka akcyjna w restrukturyzacji z siedzibą w G. reprezentowany przez zarządcę masy sanacyjnej wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego podnosząc, że faktury jako dokument prywatny nie stanowią dowodu, że pozwany jest zobowiązany wobec powoda w zakresie kwot w nich wskazanych oraz że powód wykonał świadczenie wskazane w tych fakturach. Pozwany wskazał, że powód nie przedstawił zatem żadnego dowodu na zawarcie z pozwanym umowy oraz jej wykonanie.

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy w Gdyni na podstawie art. 174 § 1 punkt 4 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie ze skutkiem na dzień 17 listopada 2017 roku, zaś postanowieniem z dnia 14 grudnia 2018 roku podjął je z udziałem po stronie pozwanego – zarządcy masy sanacyjnej (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. – S. B. i wezwał go do udziału w sprawie.

Oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 13 marca 2019 roku zarządca masy sanacyjnej (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. uznał w całości żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. oraz (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. pozostawali w stałych stosunkach gospodarczych. W ich ramach Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. sprzedawał (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. materiały budowlane.

Z uwagi na nieterminowe uiszczanie należności za sprzedane towary, Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. w dniu 18 września 2017 roku wystawił (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. notę odsetkową numer (...) na kwotę 78,01 złotych tytułem należnych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w związku z nieterminowym uregulowaniem należności wynikających z faktur: (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...)i (...) (...)(...)

niesporne, a nadto: nota odsetkowa wraz z dowodem nadania i wydrukiem śledzenia przesyłek – k. 24-26 akt, faktury wraz z potwierdzeniami zapłaty – 27-40 akt

Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. sprzedał oraz dostarczył na wskazany plac budowy (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. masę asfaltowo – kauczukową.

Z tego tytułu Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wystawił (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 1 302,57 złotych, z terminem płatności do dnia 08 lipca 2017 roku.

Należność wynikająca z tej faktury nie została uregulowana.

niesporne, a nadto: faktura – k. 20 akt, potwierdzenie wydania – k. 21 akt

Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. sprzedał oraz dostarczył na wskazany plac budowy (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. masę asfaltowo – kauczukową.

Z tego tytułu Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wystawił (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 1 302,57 złotych, z terminem płatności do dnia 27 lipca 2017 roku.

Należność wynikająca z tej faktury nie została uregulowana.

niesporne, a nadto: faktura – k. 22 akt, potwierdzenie wydania – k. 23 akt

Pismem z dnia 02 sierpnia 2017 roku oraz z dnia 11 września 2017 roku Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wezwał (...) spółkę akcyjną z siedzibą w G. do zapłaty kwoty 2 605,14 złotych wynikającej z faktur numer (...), jednakże bezskutecznie.

niesporne, a nadto: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania i wydrukiem śledzenia przesyłek – k. 41-47 akt, ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania i wydrukiem śledzenia przesyłek – k. 48-52 akt

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GR 17/17 Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku otworzył postępowanie sanacyjne dłużnika (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. i odebrał dłużnikowi zarząd własny majątkiem.

W toku tego postępowania Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zgłosił swoją wierzytelność wobec (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. wynikającą z faktur numer (...) oraz noty odsetkowej numer(...)

Postępowanie restrukturyzacyjne nie zostało jeszcze zakończone.

niesporne, a nadto: postanowienie – k. 75 akt, pismo – k. 94 akt, notatka służbowa – k. 107 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 marca 2019 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków A. S. i M. B. uznając przeprowadzenie tych dowodów za zbędne w świetle oświadczenia pozwanego (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. reprezentowanego przez zarządcę masy sanacyjnej o uznaniu powództwa w całości.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 13 marca 2019 roku zarządca masy sanacyjnej (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. uznał w całości żądanie pozwu.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

A zatem pozwany składając oświadczenie o uznaniu powództwa, wyraża zgodę na wydanie wyroku zgodnego z żądaniem powoda (w zakresie uznanego powództwa) potwierdzając tym samym okoliczności faktyczne powołane

przez powoda na uzasadnienie zgłoszonego żądania. Związanie uznaniem powództwa obliguje zaś Sąd do zaniechania przeprowadzenia postępowania dowodowego i wydania wyroku na skutek uznania powództwa.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 1, art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 482 k.c. w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 2 730,27 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 2 605,14 złotych za okres od dnia 27 września 2017 roku do dnia zapłaty i ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 125,13 złotych za okres od dnia 27 września 2017 roku do dnia zapłaty.

W zakresie punktu pierwszego wyroku na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (punkt drugi wyroku), mając jednakże na uwadze, że jakkolwiek przepisy kodeksu postępowania cywilnego nakładają na Sąd w sytuacji uznania powództwa obowiązek nadania z urzędu wyrokowi przedmiotowego rygoru, to po myśli art. 312 punkt 4 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku Prawo restrukturyzacyjne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 243) – skierowanie egzekucji do majątku dłużnika wchodzącego w skład masy sanacyjnej oraz wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia na tym majątku jest niedopuszczalne po dniu otwarcia postępowania sanacyjnego.

W tym miejscu jedynie na marginesie wyjaśnić należy, że Sąd jako pozwanego oznaczył zarządcę masy sanacyjnej (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G., zaś w sentencji wyroku zasądził kwotę należności od pozwanego (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. dzieląc w tym względzie odpowiednio stosowane stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 21 lipca 2011 roku (sygn. akt V Cz 37/11), zgodnie z którym z dniem ogłoszenia upadłości upadły traci legitymację do występowania w sprawach dotyczących masy, pozostaje natomiast stroną w znaczeniu materialno – prawnym, brak legitymacji upadłego nie jest bowiem równoznaczny z brakiem po jego stronie zdolności prawnej, tj. zdolności do bycia podmiotem praw i obowiązków, a syndyk (zarządca) prowadzi postępowanie sądowe na rzecz upadłego, zaś świadczenie stanowiące przedmiot postępowania zasądzone jest na rzecz lub od upadłego.

W przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd nie uwzględnił zawartego w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniosku pozwanego o obciążenie nimi powoda na podstawie art. 310 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku Prawo restrukturyzacyjne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 243). Zgodnie bowiem z tym przepisem otwarcie postępowania sanacyjnego nie wyłącza możliwości wszczęcia przez wierzyciela postępowań sądowych, administracyjnych, sądowo – administracyjnych i przed sądami polubownymi w celu dochodzenia wierzytelności podlegających umieszczeniu w spisie wierzytelności, a koszty postępowania obciążają wszczynającego postępowanie, jeżeli nie było przeszkód do umieszczenia wierzytelności w całości w spisie wierzytelności. Sąd zważył jednakże, że powyższy przepis nie dotyczy procesu sądowego o wierzytelności podlegające umieszczeniu w spisie wierzytelności wszczętego przed otwarciem postępowania sanacyjnego (tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, wytoczenie powództwa nastąpiło bowiem w dniu 27 września 2017 roku, zaś postępowanie sanacyjne otwarto w dniu 17 listopada 2017 roku) i następnie kontynuowanych w toku tego postępowania, w takich sprawach w ocenie Sądu należy stosować ogólne przepisy kodeksu postępowania cywilnego o kosztach procesu (tak również Sąd Okręgowy w Rzeszowie w wyroku z dnia 14 września 2016 roku, sygn. akt VI GC 293/16).

Sąd nie znalazł również podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 101 k.p.c., zgodnie z którym zwrot kosztów procesu należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie sposób zgodzić się z twierdzeniem zarządcy masy sanacyjnej pozwanego, że złożone przez niego na rozprawie w dniu 13 marca 2019 roku oświadczenie o uznaniu powództwa w całości było pierwszą dokonaną przez niego czynnością procesową. Przyjmuje się bowiem, że za pierwszą czynność procesową

dokonaną przez stronę pozwaną należy uznać czynność procesową podjętą po prawidłowym doręczeniu pozwu, tzn. z chwilą zawiśnięcia sporu (lis pendens).

Zważyć przy tym należy, że zgodnie z treścią art. 311 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku Prawo restrukturyzacyjne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 243) postępowania sądowe, administracyjne, sądowo – administracyjne i przed sądami polubownymi dotyczące masy sanacyjnej mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez zarządcę albo przeciwko niemu, a postępowania te zarządca prowadzi w imieniu własnym na rzecz dłużnika stając się stroną pozwaną w znaczeniu procesowym (a nie materialnym). Sąd miał przy jednocześnie na uwadze, że postanowieniem z dnia 14 grudnia 2018 roku podjął przedmiotowe postępowanie z udziałem po stronie pozwanego – zarządcy masy sanacyjnej (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. – S. B. i wezwał go do udziału w sprawie, stosownie do obowiązku wynikającego z treści przepisu art. 174 § 3 k.p.c. Jak jednakże wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 lutego 2011 roku (sygn. akt III CZ 5/11) czynności określone w tym przepisie mają na celu umożliwienie syndykowi podjęcia decyzji dotyczącej potrzeby jego udziału w konkretnej sprawie, a jednocześnie wyjaśnienie okoliczności istotnych dla dalszego biegu postępowania. Są one jednak zbędne, jeżeli syndyk (tu: zarządca) sam zgłosi swoje wstąpienie do sprawy, przy czym wstąpienie nie wymaga dokonania sformalizowanego aktu. Może nastąpić także przez podjęcie przez syndyka (tu: zarządcę) działań procesowych – czynność tego rodzaju stanowi niewątpliwie złożenie sprzeciwu od nakazu zapłaty. Uznać zatem należało, że w istocie od chwili złożenia przez zarządcę sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, z jego udziałem jako strony pozwanej (w znaczeniu procesowym) toczyło się postępowanie w niniejszej sprawie rozumianej jako całość. Jeżeli więc pozwany podjął polemikę z twierdzeniami pozwu i wniósł o oddalenie powództwa w całości, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie – zgodnie z treścią sprzeciwu od nakazu zapłaty, przepis art. 101 k.p.c. nie powinien znaleźć zastosowania (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 29 sierpnia 2013 roku, sygn. akt I ACa 95/13).

Niezależnie od powyższego nie budzi także wątpliwości, że owe dwie przesłanki wskazane w art. 101 k.p.c., tj. niedanie powodu do wytoczenia sprawy i uznanie przy pierwszej czynności procesowej żądania pozwu, muszą wystąpić łącznie, zaś w niniejszej sprawie nie sposób uznać, że pozwany nie dał powodu do złożenia pozwu o zapłatę, skoro mimo upływu terminu płatności wskazanych na fakturze, jak i wezwań do zapłaty, nie regulował w dalszym ciągu swoich zobowiązań. Skoro pozwany wiedział o roszczeniu powoda, był przez powoda wzywany do spełnienia świadczenia, ale tego roszczenia nawet w części nie zaspokoił, a samo uznanie powództwa dotyczyło odpowiedzialności co do samej zasady i nie towarzyszyło temu spełnienie świadczenia chociażby w części, to nie ma zastosowania przepis art. 101 k.p.c. (tak Sąd Okręgowy w Płocku w wyroku z dnia 26 czerwca 2013 roku, sygn. akt I C 629/13). Pozwany nie daje powodu do wytoczenia sprawy, jeżeli postępowanie jego i postawa wobec roszczenia strony powodowej ocenione zgodnie z doświadczeniem życiowym usprawiedliwiają wniosek, że strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 kwietnia 1961 roku, sygn. akt IV CZ 23/61).

Mając na uwadze całokształt niniejszej sprawy w ocenie Sądu istniała natomiast podstawa do zastosowania art. 102 k.p.c. i obciążenia pozwanego kosztami procesu jedynie w części obejmującej opłatę sądową od pozwu w kwocie 100 złotych i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Powyższy przepis pozwalający, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów lub nie obciążanie jej kosztami w ogóle, jest przepisem szczególnym, stanowiącym wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu określonej w art. 98 k.p.c. i urzeczywistniającym zasadę słuszności. Przepis ten nie konkretyzuje owych szczególnie uzasadnionych wypadków, do których się odnosi – pozostawione to więc zostało przez ustawodawcę do uznania Sądu, który uwzględniając całokształt okoliczności sprawy kierować się powinien własnym poczuciem sprawiedliwości. Zarówno w doktrynie, jak i praktyce orzeczniczej utrwalilo się przy tym, iż owe szczególne okoliczności związane mogą być zarówno z przebiegiem samego procesu, jak i okolicznościami pozostającymi na zewnątrz procesu – a więc także, a nawet zwłaszcza, dotyczącymi stanu majątkowego, czy sytuacji życiowej strony. Sąd rozpoznający sprawę niniejszą wziął zatem pod uwagę trudną sytuację finansową pozwanego i prowadzone przez niego postępowanie sanacyjne, a także jego postawę (pozwany nie uchylał się od odpowiedzialności, uznał powództwo). Sąd również miał na względzie fakt, iż powód wprawdzie korzystał z obsługi prawnej, ale sama sprawa nie miała charakteru skomplikowanej i będąc w swoim zarysie sprawą typową nie wymagała ze strony pełnomocnika

procesowego ponadprzeciętnego nakładu pracy, tym bardziej, że okoliczności niniejszej sprawy, tak co do zasady, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, zostały przez pozwanego przyznane. Mając na względzie powyższe Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 117 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i odstąpił od obciążania pozwanego tymi kosztami w pozostałym zakresie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 01 czerwca 2019 roku